

„Баща му бѣше простъ работникъ. Той ходѣше на работа при чуждитѣ хора, за което му се плащаше. Съ полученитѣ пари се прѣхранваше цѣлото сѣмейство.

„Но ето, дѣца, веднажъ бащата се върна много уморенъ отъ една тежка работа, разболѣ се и легна въ легло.

„Кой можеше да прѣхранва тогава бѣдното сѣмейство? — Никой! никой!

„Тѣ нѣмаха много познати, а и колкото ги имаха, всички бѣха бѣдни и неимотни, като тѣхъ.

„А зимата бѣше студена и вѣтровита. Въ кѣщи нѣмаха ни една стотинка, пѣкъ дървата и хлѣбътъ се свършиха.

„Малкото момиченце се свиваше въ прѣгрѣдкитѣ на майка си, дано се стопли, тихичко плачеше и искаше хлѣбъ. Бащата стѣнѣше и охкаше отъ болки и тѣга, когато виждаше, какъ жена му и миличкото му дѣтенце се мѣчеха. А бистри, едри сълзи капѣха по блѣднитѣ страни на нещастната майка: тя цѣлуваше своето гладно дѣтенце, знаеше, че не може отъ никѣдъ да му намѣри хлѣбецъ и се чудѣше какво да му каже...

„Зимата навѣнъ страшно пѣеше, а вече два дни, какъ въ кѣщи се мѣчеха. Рѣцѣтѣ имъ и краката имъ се вкочениха отъ студъ, а гладътъ ги съвсѣмъ обезсили...

„Тогавъ, дѣца, малкото момиченце не можа да изтърпи повече на страшнитѣ мѣки: то легна и умрѣ.

„Бащата и майката можаха да доживѣятъ още, до като единъ тѣхенъ братъ отъ